

Sygn. akt IV CSK 398/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa "P. [...]" Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń [...] Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 18 grudnia 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 28 lutego 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwana Towarzystwo Ubezpieczeń [...] Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 lutego 2013 r., oddalającego od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 27 września 2012 r., którym zasądzono od pozwanej na rzecz powódki P. [...] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 321.485 zł z odsetkami tytułem odszkodowania z umowy ubezpieczenia OC w związku z kradzieżą pojazdów.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia zmierzającym do ujednolicenia orzecznictwa, zatem przepisy ją regulujące podlegają ścisłej wykładni z uwzględnieniem w szczególności interesu publicznego, któremu zasadniczo ten środek zaskarżenia służy. Zgodnie z powołanym przepisem skarga kasacyjna może zostać przyjęta do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga jest oczywiście uzasadniona. Wymienione kwalifikowane przesłanki wskazują, że przyjęcie do rozpoznania jest usprawiedliwione jedynie wtedy, gdy skarga realizuje swą funkcję publicznoprawną. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia.

W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, który umożliwiać ma ocenę, czy w danym przypadku spełnione są przesłanki uzasadniające publicznoprawne cele skargi. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania kasacyjnego jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi.

W wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany wykazywał, po pierwsze, że skarga jest oczywiście uzasadniona, bowiem rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego jest całkowicie oderwane od ustalonego stanu faktycznego i pozostaje w rażącej sprzeczności z postanowieniami umowy ubezpieczenia łączącej strony, która jednoznacznie określała sposób zabezpieczenia mienia objętego ubezpieczeniem poprzez wyliczenie poszczególnych elementów, z których brak wyłączał odpowiedzialność pozwanej, a po drugie, że w orzecznictwie sądów rozbieżności budzi kwestia ustalenia zakresu obowiązków ubezpieczonych nałożonych treścią umowy ubezpieczenia.

W ocenie Sądu Najwyższego powyższe przyczyny nie usprawiedliwiają przyjęcia skargi kasacyjnej pozwanej do rozpoznania.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarżący powinien w uzasadnieniu zawrzeć wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się oczywistość naruszenia prawa (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08, nie publ.; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, nie publ.; z dnia 19 grudnia 2001 r., IV CZ 200/01, nie publ.). Brak podstaw do przyjęcia oczywistej zasadności naruszeń powołanych w skardze. Formułując zarzut naruszenia umowy w zakresie § 4 ust. 2 pkt 14 Sekcji II Ubezpieczenia Maszyn i Urządzeń Budowlanych, Sprzętu, Zaplecza i Wyposażenia od Wszystkich Ryzyk oraz zarzut naruszenia pkt b. i d. Klauzuli dotyczącej środków zabezpieczenia mienia przed kradzieżą, zawartej w załączniku nr 1 do polisy, skarżący nie podniósł w ramach podstawy kasacyjnej naruszenia art. 65 k.c., a jedynie w ten sposób mógłby skutecznie zakwestionować przyjęty za podstawę zaskarżonego wyroku wynik wykładni postanowień umowy łączącej strony. Oczywistego charakteru nie mają również naruszenia art. 805 § 1 k.c. ani art. 231 k.p.c. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku wskazuje przesłanki, które doprowadziły Sądy obu instancji do wniosku, że skradzione mienie było właściwie dozorowane i zabezpieczone, jak

również wskazuje podstawę domniemania faktycznego, którym Sąd Apelacyjny posłużył się przy ustaleniu, że doszło do kradzieży z włamaniem. Wątpliwości co do trafności stanowiska Sądu Apelacyjnego nie są zatem tak oczywiste, jak przedstawia je skarżący.

Z kolei powołanie się na przesłankę istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa - mimo wystąpienia takiej potrzeby - nie doczekał się wykładni albo że niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane rozbieżności w judykaturze w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ.; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, nie publ.; z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ.). Skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności, zawierającej szczegółowe omówienie, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, nie publ.; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, nie publ.; z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, nie publ.; z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009, nr 3 – 4, poz. 43; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06; z dnia 30 maja 2005 r., I PK 23/05, nie publ.). Wymogi te nie zostały zachowane. Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nawet nie wskazał, jakiego przepisu dotyczyć miałyby podnoszona przez niego rozbieżność w orzecznictwie sądowym. Powołany wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 26 kwietnia 2012 r., VIII Ga 116/12, przyjmował za podstawę stan faktyczny zasadniczo różny od tego, jaki został ustalony w niniejszej sprawie.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

aw

es